

Arrest

nr. 60 174 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 december 2010, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 maart 2005 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 22 maart 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 24 juni 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Hiertegen diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Het beroep van verzoeker werd door de Raad van State verworpen op 30 januari 2006 bij arrest nr. 154.279.

Op 30 september 2008 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht en werd hij er op gewezen dat hij niet in het bezit was van geldige identiteitsdocumenten.

Op 4 december 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 april 2009 onontvankelijk bevonden. Diezelfde dag werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht.

Verzoeker diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 22 april 2009. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 39 431 van 26 februari 2010.

Op 18 mei 2009 werd verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Brugge.

Op 22 oktober 2009 erkende verzoeker het kind van mevrouw N.S.(...).

Op 25 januari 2010 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 3 jaar uit hoofde van valsheid, oplichting en bendevoorming.

Op 10 februari 2010 werd verzoeker vrijgesteld en werd hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 43 661 van 20 mei 2010.

Op 21 juni 2010 werd een huwelijksaangifte gedaan bij de gemeente Anderlecht. Verzoeker wenst te trouwen met mevrouw N.S.(...), een in België erkende vluchteling.

Op 14 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij actualiseerde zijn aanvraag op 24 maart 2010.

Op 14 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 december 2010 en vormt de met huidig beroep eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2009 en 29.03.2010 werden ingediend door:

*S.A.(...) (R.R.: 072071455702)
nationaliteit: Guinea
geboren te Macenta op (...)
adres: (...)1070 ANDERLECHT*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze

instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene meent zich te kunnen beroepen op het criterium 1.2 - een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure — van de instructies van 19.07.2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 14.03.2005, die werd afgesloten op 29.06.2005 met de beslissing 'niet ontvankelijk' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 30.06.2005. Vervolgens diende betrokkene op 28.07.2005 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat - in tegenstelling tot wat de advocaat beweert - werd afgesloten op 30.01.2006. De procedure bij de Raad van State was dus niet hangende op 18.03.2008. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene iets minder dan 11 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Betrokkene beroept zich tevens op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn - België zou het centrum geworden zijn van de affectieve, socio-economische en culturele banden van betrokkene - dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend hij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29.06.2005.*
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 2203 2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1920. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39,79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

Tevens dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend.

Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve te gepasten tijde ter plaatse na te gaan of betrokkene nog in uw gemeente verblijft en onmiddellijk Bureau "C" (Fax: 02 274 G 11) schriftelijk in kennis te stellen van het resultaat van uw bevindingen."

Op 28 december 2010 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit bevel vormt thans de bij huidig beroep tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 14/10/2010 wordt aan S.A. (...)

geboren te Macenta / Guinee op (...)

van guinese nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 10/02/2011, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7 alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29/06/2005. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 22/03/2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Op 29 januari 2011 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw N.S. voltrokken.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name van 22 maart 2005, van 30 september 2008, van 25

april 2009 en van 10 februari 2010. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat voormelde bevelen definitief zijn geworden omdat ze ofwel niet werden aangevochten ofwel omdat het beroep dat werd ingesteld tegen deze bevelen werd verworpen, zodat al deze bevelen principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel levert voor verzoeker geen nut op, omdat de verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 22 maart 2005, van 30 september 2008, van 25 april 2009 en van 10 februari 2010 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij huidig beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met reden omkleed. (...)”

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 14.10.2010 en d.d. 28.12.2010) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3 Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw

Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.4. In casu zijn de bestreden beslissingen van 14.10.2010 en van 28.12.2010 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3, in fine en cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1 1.5. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing slechts het gegeven dat verzoeker niet zou voldoen aan de eisen of voorwaarden van de instructie van 19 07.2009. Zo stelt verwerende partij dat verzoeker niet voldoet aan de eisen van het criterium 1.2 en 2.8. A van de instructie van 19.07.2009.

Echter is het zo dat in de weigeringsbeslissing d.d. 14.10.2010 uitdrukkelijk wordt verwezen naar de regularisatieaanvragen van 23.11.2009 en 29.03.2010 (eigenlijk 24.03.2010), dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij totaal nalaat een volledige motivering te geven waarom geen rekening werd gehouden met de argumenten het laatste regularisatieverzoek. Immers het laatste regularisatieverzoek vermeldt het volgende (stuk 7):

"Mijn cliënt is zinnens te trouwen met de in België gevestigde Vluchtelingen, mevrouw S. N. (...), geboren op (...) te C (...). (G. (...)), thans woonachtig te 1070 Anderlecht, (...) (stuk 2). Thans zijn cliënten in afwachting van het antwoord van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Anderlecht.

Middels houdig schrijven verzoek ik U om te willen overgaan tot de regularisatie van de verblijfstoestand van de heer S. A. (...) door toepassing te willen maken van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31 december 1980; hierna: de Vreemdelingenwet) om de volgende redenen:

- Gelet op het feit dat tot op heden geen definitieve beslissing is genomen door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Anderlecht inzake het huwelijk van de Heer S. (...) met zijn aanstaande echtgenote mevr. S. (...). Bovendien wordt de aanwezigheid van mijn cliënt, ingevolge de bepalingen van de Omzendbrief van de Ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is (B.S. 6 oktober 2005, op het Belgisch grondgebied immers gedoogd;
- Op 30 juli 2009 is de aanstaande echtgenote van dhr. S. bevallen van hun eerste gemeenschappelijk kindje: H.M.S. (...) geboren op (...), met als statuut van vluchteling, dewelke dhr. S. (...) heeft erkend voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Anderlecht op (...). (stuk 3); het kindje is ingeschreven in het Vreemdelingenregister. De scheiding van het kind hetzij van haar moeder (Mevr. S. (...), die

verblijfgerechtigd is als vluchteling in België), hetzij van haar vader (dhr. S. (...)) zou, zeker gelet op de jeugdige leeftijd van het kindje een schending uitmaken van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: E.V.R.M.);

- Bovendien zou een scheiding van dhr. S.(...) van zijn dochter evenals een eventuele scheiding van zijn in België verblijvende partner mevr. S. een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Volgens artikel 3 van het VRK moeten de belangen van het kind steeds de eerste overweging zijn:

- 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. (...)*

Artikel 6 VRK stelt dat de lidstaten in de ruimst mogelijk mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind moeten waarborgen.

Kinderen hebben volgens artikel 7 VRK het recht om door hun ouders te worden verzorgd.

Het artikel 9 VRK waarborgt het recht van een kind om niet gescheiden te worden van zijn ouders tegen hun wil.

Volgens artikel 18 VRK moeten de lidstaten alles doen wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat de ouders verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van hun kind.

Hiervoor werd reeds op 15 november 2009 een regularisatieaanvraag ingediend door dhr. S. (...) op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door Mr. K.M.C. (...) (stuk 4).

Vermits er thans nieuwe elementen voorhanden zijn en mijn cliënt als het ware gemachtigd wordt om meer dan 3 maanden op het Belgisch grondgebied te verblijven, verzoekt hij U, met eerbied, om hem in het bezit te willen stellen van een, desnoods tijdelijke, B.I.V.R.

(...)-“

In deze regularisatieaanvraag van verzoeker wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van het volgende:

- dat verzoeker in het huwelijk wenst te treden met zijn aanstaande echtgenote;*
- dat verzoeker dat vader is van een in België verblijfsgerechtigd kind is (het kind heeft het statuut van Vluchteling evenals de moeder van het kind).*

Nu uit de thans bijgebrachte stukken blijkt bovendien dat verzoeker op datum van 29.01.2011 in het huwelijk zal treden voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Anderlecht.

Nu uit de eerste bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat verwerende partij een beslissing heeft genomen zonder maar te antwoorden op alle argumenten die verzoeker naar voren heeft gehaald. Zo blijkt dat uit de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de argumenten die zijn aangehaald in de regularisatieaanvraag zoals deze hierboven is aangehaald terwijl deze van essentieel belang zijn voor verzoeker om een verblijfsvergunning te kunnen bekomen in België.

Daar de tweede beslissing d.d. 28.12.2010 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 14.10.2010 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden. De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 14.10.2010 en bijlage 13 d.d. 28.12.2010) zijn maar heel schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende gemotiveerd. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen te motiveren op een afdoende wijze en dient bij de beoordeling van de elementen van het dossier zeker nu het een ernstig effect heeft op het verblijf van verzoeker – elke element dat een rechtsonderhorige aanhaalt om geregulariseerd te

geraken in overweging te nemen en hierop te antwoorden in een gebeurlijke weigeringsbeslissing. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoeker pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men de argumenten die verzoeker aanhaalt in zijn regularisatieaanvraag van 24.03.2010 in overweging te nemen.

1.1.6. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende

partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd en zelfs niet gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden, de ene als hoofdbeslissing en de andere als accessorium van de hoofdbeslissing."

Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van het zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en stelt dat er enkel is gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de eisen van het criterium 1.2 en 2.8 A van de instructie, doch niet is ingegaan op zijn verklaringen bij de actualisering, stellende dat hij gaat trouwen met een te België gevestigde vluchteling en dat hij vader is van een in België verblijfsgerechtigd kind. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden. Dit is eveneens het geval met het bevel om het grondgebied te verlaten dat als accessorium van de bestreden beslissing moet worden gezien.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers stelling, als zou er geen rekening zijn gehouden met de door hem aangehaalde elementen, m.n. dat hij gaat trouwen met een te België gevestigde vluchteling en dat hij vader is van een in België verblijfsgerechtigd kind, niet correct is.

In de bestreden beslissing wordt er hieromtrent namelijk het volgende gesteld:

"(...) Hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Daar het belang van de staat primeert ten opzichte van het belang van betrokkene kan, gelet op de gepleegde feiten van openbare orde, het feit dat betrokkene sinds maart 2005 in België verblijft, hij ouder is van een legaal in België verblijvend kind (te weten S.H.M. (...)) en hij een duurzame relatie heeft met de moeder (mevrouw S.N. (...), in het bezit van een B-kaart geldig tot 19.11.2013) geen grond voor regularisatie vormen. (...)

Vervolgens wordt er verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 43.661 dd. 20 mei 2010 dat betrekking heeft op het beroep dat verzoeker instelde tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en waarbij er, rekening houdende met zijn gezinssituatie, met name een huwelijksaangifte met zijn in België verblijfsgerechtigde partner met wie hij samenwoont en met wie hij een kind heeft, gesteld wordt dat de tussengekomen beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

En verder:

"(...) betrokkene haalt meerdere malen de band aan met zijn kind H.M. (...), dewelke in België geboren en getogen is en er belang bij heeft dat zij kan opgroeien in de nabije aanwezigheid van haar vader. Door de hierboven uiteengezette zwaarwegende feiten van openbare orde die betrokkene heeft gepleegd, is betrokkene zelf verantwoordelijk voor de nadelige gevolgen die zijn kind mogelijks zou ondervinden tengevolge van de keuze die betrokkene in het verleden gemaakt heeft."

De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd werd, zowel in feite als in rechte en er werd op afdoende wijze ingegaan op de door verzoeker aangehaalde relatie met partner en kind.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In dat opzicht kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RW, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Het loutere feit dat verzoeker inmiddels gehuwd is met zijn partner doet niets af aan de correctheid van de bestreden beslissing, temeer de huwelijksvoltrekking gebeurd is na het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt ook geen schending uit van de motiveringsplicht noch van de ingeroepen rechtsbeginselen.

Het eerste middel is niet gegrond."

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en stelt dat er enkel gemotiveerd is aangaande het ingeroepen criterium 1.2 en 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 doch dat er niet is ingegaan op zijn verklaringen bij zijn actualisatie, met name zijn verklaringen dat hij gaat trouwen met een in België gevestigde vluchteling en dat hij vader is van een in België verblijfsgerechtigd kind. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing aldus niet voldoet aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht en om deze reden dient vernietigd te worden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu dient samen met verweerder te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk ingaat op de verklaringen van verzoeker bij zijn actualisatie. Zo motiveert de bestreden beslissing:

"Betrokkene haalt aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Hierdoor werd betrokkene op 25.01.2010 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren wegens daderschap, valsheid in geschriften en/of gebruik ervan, de vereniging van misdadigers, oplichting en poging tot oplichting. Hieruit blijkt duidelijk dat (...) betrokkene door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Daar het belang van de staat primeert ten opzichte van het belang van betrokkene kan, gelet op de gepleegde feiten van openbare orde, het feit dat betrokkene sinds maart 2005 in België verblijft, hij ouder is van een legaal in België verblijvend kind (...) en hij een duurzame relatie heeft met de moeder (...) geen grond voor regularisatie vormen. (...)

Betrokkene haalt meerdere malen de band aan met zijn kind H.M.(...), dewelke in België geboren en getogen is en er belang bij heeft dat ze kan opgroeien in de nabije aanwezigheid van haar vader. Door de hierboven uiteengezette zwaarwegende feiten van openbare orde die betrokkene heeft gepleegd, is betrokkene zelf verantwoordelijk voor de nadelige gevolgen die zijn kind mogelijks zou ondervinden tengevolge van de keuze die betrokkene in het verleden gemaakt heeft."

Deze motivering die ingaat op alle door verzoeker aangevoerde argumenten (en dus ook op de verklaringen in zijn actualisatie), laat verzoeker zonder meer toe kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte, die de bestreden beslissing onderbouwen en is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals uiteengezet in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu toont verzoeker niet aan dat de verweerder geen rekening zou gehouden hebben met alle stukken en zijn beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid. Uit bovenvermelde bespreking blijkt duidelijk dat de verweerder alle argumenten van verzoeker uit zijn actualisatie heeft beantwoord.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan waaruit de onredelijkheid bestaat. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op alle argumenten van verzoeker is ingegaan. Verzoeker maakt met zijn betoog dat er louter in bestaat te argumenteren dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet is ingegaan op zijn argumenten, niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.1.2. Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op

voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. De bestreden beslissingen zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissingen zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

2.1.3. Uit de volgende elementen maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijk en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn kind en echtgenote ondergaan.

- verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, waarvan de verwerende partij reeds jaren op de hoogte is;
- verwerende partij wist van het gegeven dat verzoeker en zijn partner een kind hebben en dat zijn echtgenote evenals kind het statuut van Vluchteling hebben, zodat dit toch wel een ernstige aanwijzing is het echtelijk, relationeel en gezinsleven enkel op het Belgisch grondgebied kan ontplooid worden.
- verwerende partij wist van de inhoud van de regularisatieaanvraag van 24.03.2010, doch laat volledig na maar met één woord hierover iets te melden in de weigeringsbeslissing;

2.1.4. Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en echtgenote en kind. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een gezinsleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 8 EVRM.

Hij werpt op dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar artikel 8 EVRM, waarin het volgende wordt gesteld:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker was op de hoogte van het feit dat hij illegaal op het grondgebied verbleef en werd door het Hof van Beroep Hof van Gent dd. 25 januari 2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar.

Desondanks besliste hij om illegaal in België te verblijven en om een familieleven op te bouwen. De verwerende partij kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor de keuze die verzoeker gemaakt heeft.

Artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn inmiddels echtgenote en kind wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is niet gegrond."

Verzoeker meent dat de inmenging in zijn gezinsleven disproportioneel is. Hij wijst op het feit dat hij een hechte relatie heeft met zijn echtgenote en kind. Voorts stelt hij dat het nagenoeg onmogelijk is om in zijn land van oorsprong een gezinsleven te leiden daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

In casu wordt de hechtheid van de relatie met zijn echtgenote en zijn kind niet betwist door verweerder. Er wordt aangenomen dat verzoeker onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM. Zulks blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing.

Evenwel wordt verwezen naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM waarin wordt gesteld: "*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Uit dit tweede lid blijkt dat het recht op gezinsleven niet absoluut is en dat een inmenging kan ter bescherming van de openbare orde. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat niettegenstaande uit artikel 8 van het EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven, de omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, evenwel afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van een verzoeker te eerbiedigen (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

In de bestreden beslissing wordt een afweging gemaakt tussen het belang van de lidstaat en het belang van betrokkene. Verweerder verwijst naar de zwaarwichtige feiten van openbare orde welke door verzoeker zijn gepleegd en waarvoor hij veroordeeld werd en oordeelt dat niettegenstaande verzoeker een duurzame relatie en een in België verblijfsgerechtigd kind heeft, het belang van de staat primeert. Verzoeker maakt met zijn vrij algemeen betoog dat gebaseerd is op de gratuite bewering dat het onmogelijk is om een gezinsleven te leiden in zijn land van oorsprong, geenszins aan dat de gemaakte afweging disproportioneel zou zijn. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat zijn sociale en economische belangen zich in België bevinden. Verzoeker verbleef tot 2005 in zijn land van herkomst. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de sociale en economische belangen van verzoeker in België liggen, nu zijn verblijf in België van een veel kortere duur is dan zijn verblijf in zijn land van herkomst. Tevens dient er op gewezen dat een belangrijk element bij de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is of de verzoeker zijn gezinsleven tijdens een legaal dan wel illegaal verblijf heeft opgebouwd (*cf.* EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie t. Noorwegen*). *In casu* blijkt dat verzoeker jarenlang illegaal in België verbleef, dat elke verblijfsaanvraag reeds afgewezen was en hij geen verwachting kon hebben om toegelaten te worden tot verblijf. Verder

blijkt dat hij zijn gezinsleven tijdens dit illegaal verblijf heeft opgebouwd. Meer nog, zijn partner was duidelijk op de hoogte van zijn illegaal verblijf, alsook van zijn veroordelingen. Ze zijn bovendien pas gehuwd nadat verzoeker uit de gevangenis werd vrijgesteld. Met zijn zeer vaag, beperkt en algemeen betoog, waarbij hij geen enkele vermelding maakt van zijn veroordelingen voor feiten van openbare orde, toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden beslissing onredelijk is, noch dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU